Мал. БЕ-ША

— Відпустив би ти мене, голубчику, я вже стара, своє відробила...

— Не можу, не можу, бабусю! Дуже я звик до тебе.

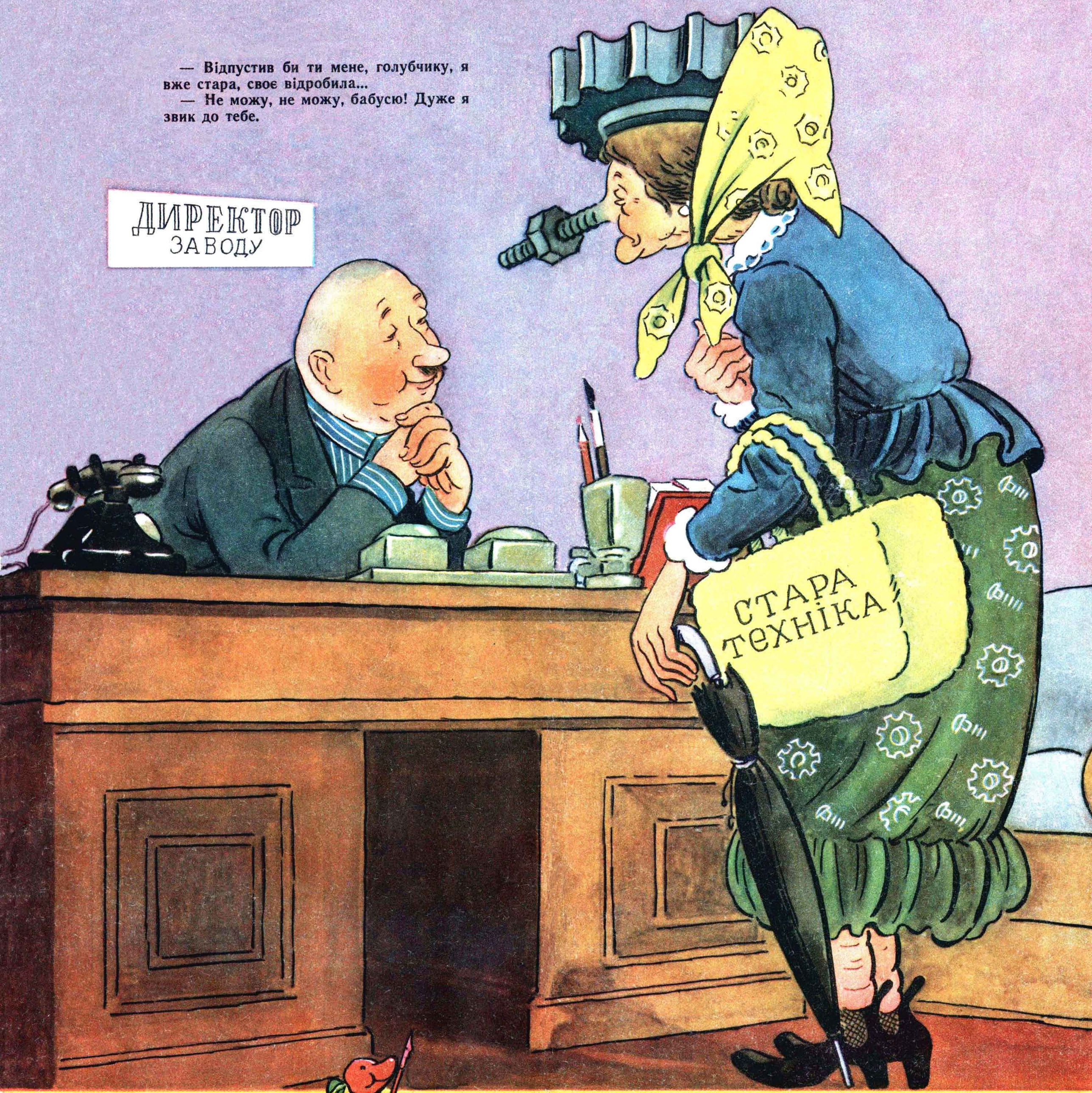

ПЕРЕЦЬ

№ 16 РІК ВИДАННЯ XV ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1955

Мал. О. САШКА

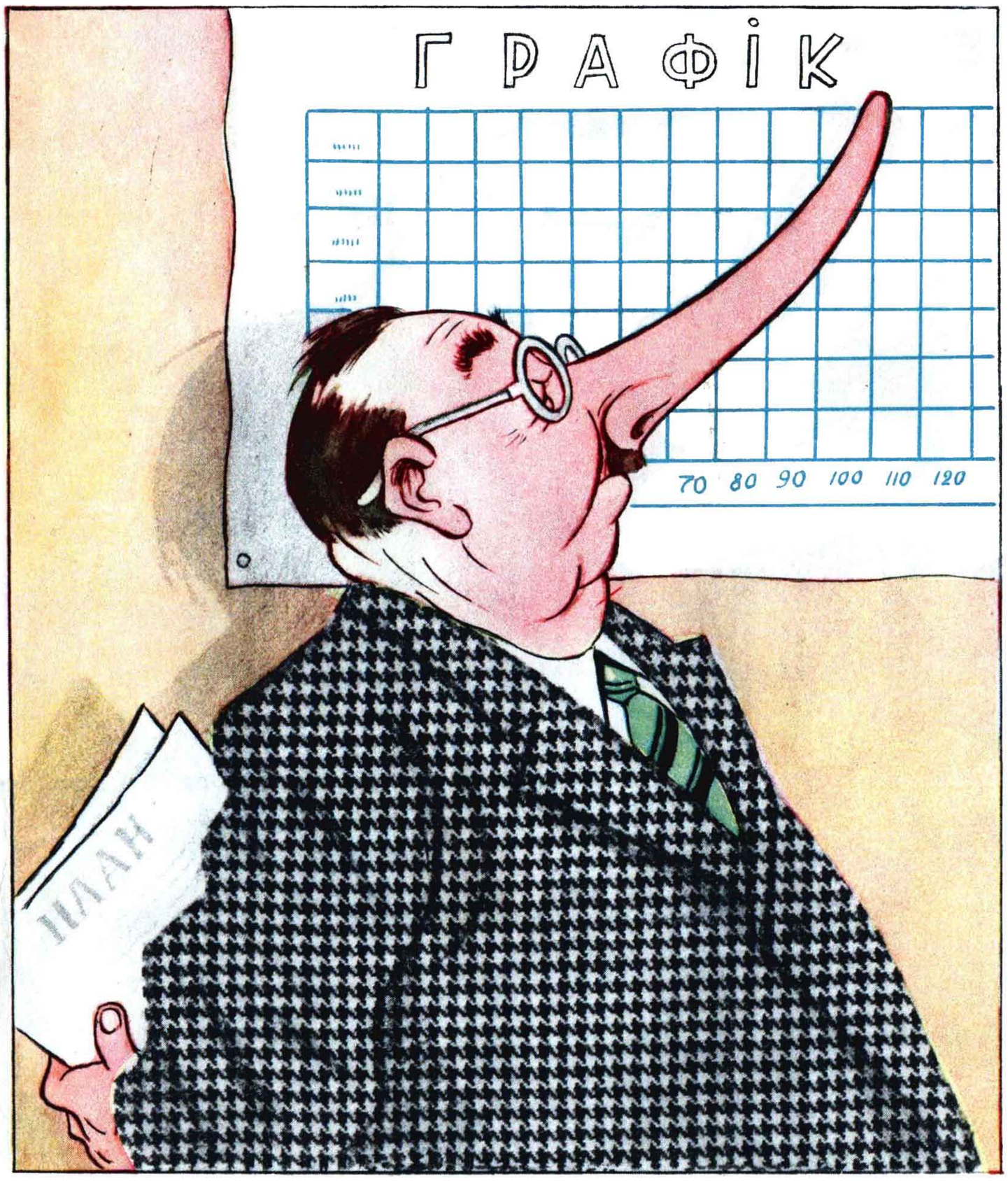

Крива, яка ніколи не вивезе.

Здоровенькі були!

Лист голові правління Бишівської райспоживспілки, що на Київщині, т. ЦУКРЕНКОВІ Івану Кириловичу

Моє вам вітаннячко, Іване Кириловичу, здоровенькі були!

Часом так буває: хочеш написати про Гаврила, а напишеш про Данила. Щось подібне і в мене вийшло. Був оце я в Бишеві. Хотілося мені написати щось про культуру райцентра такого собі пересічного сільського району, як ваш Бишівський район. Оглядини Бишева я вирішив почати з чайної. Чому саме з чайної, — тепер і не скажу. Може, тому, що була вже обідня пора й мені хотілося попоїсти, а, може, це було продиктовано моїм глибоким переконанням, що коли хочеш мати правильне уявлення про культуру того чи іншого міста, того чи іншого селища, — обов'язково подивись, як там поставлено громадське харчування.

Хлопець я, як ви знаєте, мандрівний; отже, бачив уже на своєму командировочному віку тих чайних і перебачив. Бачив хороші, бачив середні, бачив погані, але такої, як у Бишеві, не бачив. До чого вже поганюща чайна на станції Печанівка, Житомирської області (там я раз їв і мені після того п'ять днів живіт болів), та вона в порівнянні з вашою чайною, ну, майже київська «Кукушка», хай їй легенько кукнеться!

Перше, що впадає в око, коли переступаєш поріг вашої чайної, — це бруд. Господи-создателю, який бруд, яка неохайність! Які ті скатертини, який посуд, яка підлога. Все воно здається одного кольору, все воно здається не милося, не витиралося зроду-звіку.

Друге, що впадає в око, — це офіціантки. Всі вони розмовляють з відвідувачами тільки басом і здебільшого на «ти». Я звернувся до однієї з них і запитав дуже чемно: «Скажіть, будь ласка, шановна, чим у вас сьогодні частують?» (Я навіть не вжив слова «дєвушка», яке часто звучить у таких випадках пошло, я так і сказав: «шановна»). У відповідь на моє запитання гримнув на весь зал густий бас-профундо шановної: «А тобі повилазило? Не бачиш, що в меню написано?»

Мене приголомшила ця відповідь, правда, конкретна, але не зовсім звична, і я (знову дуже чемно) попросив подати книгу скарг. І знову вдарив бас-профундо, та так вдарив, що на прилавку буфета аж пляшки задзвонили: «Так я тобі й дала. Вештаються тут всякі елементи та ще й на нерви дєйствують...». Я зрозумів, що зустрівся з нащадком тієї баби, що їй чорт на махових вилах чоботи подавав, і замовк.

Третє, що впадає в око, — це мізерність порцій. Котлети завбільшки з жолудя, вареники — отакісінькі. Я хотів схопити тарілку з півдесятком тих мікровареників і бігти до вас, але тут нагодилися люди, які давно вже знають порядки в бишівській чайній, і вони розраяли мене. «Тут зібралися,— кажуть, — такі хіміки, що з чистої води роблять наваристий борщ, а з сировини, відпущеної на 100 порцій вареників, роблять щонайменше 200 порцій. Давно знає, — кажуть, — про це Цукренко, знає завраиторгвідділу Петрик, зловив їх якось на переполовинюванні продуктів інспектор Міністерства державного контролю УРСР. Але — як батогом по воді...»

З'їв я ці мікровареники, облизався, заплатив як за повновагову порцію і ще раз облизався, і не став писати про культуру районного центра Бишева, а написав вам. Так, гадаю, культурніше буде.

Бувайте здорові! Зичу вам усього найкращого від самого серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Квадрат Шеметуна

Данила Семеновича Шеметуна призначили начальником Дрогобицького обласного статистичного управління. Радіти треба, а Шеметун засумував. Зажурився тому, що доводилося залишати Львів і їхати в Дрогобич. Добре подумавши, начальник статистики вирішив розділити одне ціле на двоє. Так він і дружині сказав: «Я, як той Фігаро, буду тут і буду там». Щоб здійснити свій план, скликав якось Шеметун працівників статистичного управління і оголосив:

— Віднині встановлюється квадратна сітка відряджень по області. Мій квадрат: Жидачівський, Миколаївський, Ходорівський і Судово-Вишнянський райони. Ну, а ви теж розподіляйте райони між собою.

Довго ніхто не міг збагнути — навіщо оці квадрати? Але минув певний час і всі зрозуміли географічну агротехніку Шеметуна: райони, що входять у його квадрат, розташовані поблизу Львова. Начальник майже щотижня поспішає в один з цих районів і потрапляє у Львів.

Як правило, Шеметун бере відрядження на 4—5 днів. Їде до району автомашиною, потім відправляє її назад у Дрогобич, а сам надвечір сідає на поїзд і — до Львова. Перед цим не забуде зробити на командировочному посвідченні відмітку. Після перебування у Львові, повертається до того ж району, робить нову відмітку, викликає автомашину і їде в Дрогобич.

Візьмемо першу-ліпшу командировку. Хоч би до Ходорова. На посвідченні помітки: прибув 20, вибув 24 травня. Загляньмо в календар: поїхав Шеметун у п'ятницю, повернувся у вівторок. У суботу, неділю і понеділок командировочного в Ходорові не було. Він трудився у Львові. І так на протязі трьох років Шеметун перебуває у командировках додому. На свій квадрат Данило Семенович витрачає четверту частину грошей управління, призначених на відрядження.

Дорогенький квадрат Шеметуна!

І. ПУРТОВ.

м. Дрогобич.

Олексій ІОНОВ

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА

Жертва реклами

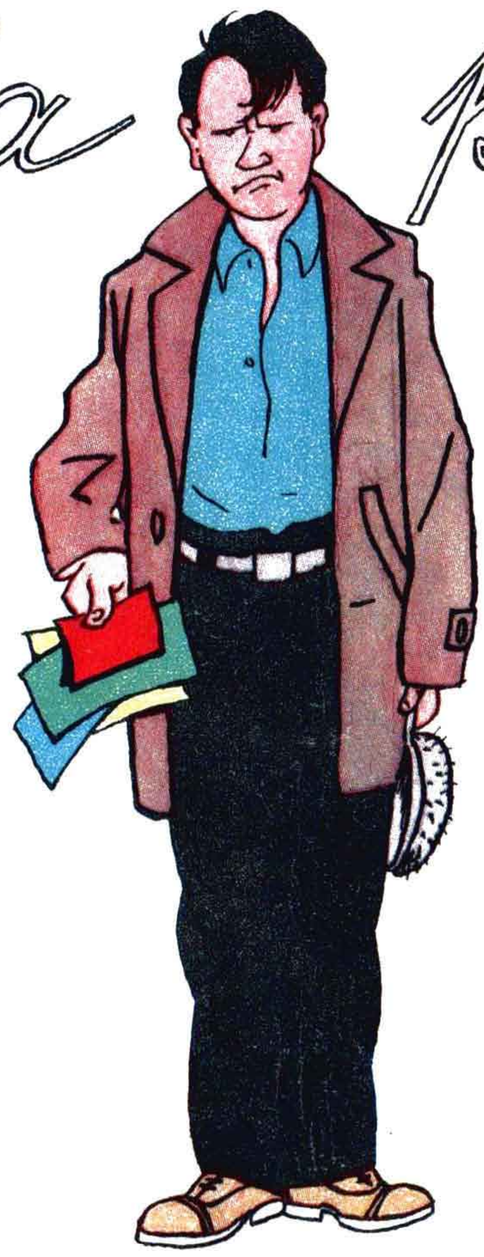

Судять вибійника Куроїдова.

Перед червоним столом стоїть, жмакаючи в руках волохату кепочку, високий парняга; років так йому двадцять два — двадцять три. На нім бобриковий тютюнового кольору піджак з косими кишенями, шовкова блакитна сорочка, не застебнута на два верхніх гудзики, і жовті черевики, які пронизливо скриплять, тільки-но він ступне з ноги на ногу.

За столом сидить голова товариського суду почесний шахтар Микита Ляхов і члени суду — машиніст лебідки, молоденька гірничка з ямочками на щоках Маша Ягодкіна і похмурий прохідник Семен Мерзликін. Куроїдову нестерпно соромно дивитися їм в очі. Але судять його не тільки члени суду: у просторому приміщенні шахтної нарядної, де відбувається суд, на грубо отесаних лавах сидять сотні шахтарів. Вибійник мучиться, він не знає, як себе поводити. «Чи обернути це все на жарт? — думає він. — Хто мене судить? Свій брат, робітник. А сидить тут немало й таких, що й самі не без гріха щодо чарчини». Але з виразів обличчя і членів суду, і шахтарів він розуміє, що тут не до жартів.

Голова суду виклав суть справи: вибійник Куроїдов Яків Іванович без поважних причин не вийшов на роботу, а другого дня заснув у шахті, чим завдав видобутку вугілля втрати і заслуговує за це кари.

Товариський суд цікавиться: як пояснить свій вчинок сам порушник? Яків, або, як кличуть його в селищі, Яшко, виймає з кишені піджака-москвички руки, витягає їх по швах, напружено моргає і натужним, хрипкуватим баском говорить:

— Винуватий...

— Голосніше! Голосніше! — кричать на лавах.

— Відповідайте голосніше! — нагадує й голова.

— Я кажу, винуватий, — проказує Яшко ще тихше і винуватіше.

— Це суду відомо, — говорить Ляхов, — ви розкажіть, чому не з'явилися на роботу. Ви ж знали, коли у вас за графіком день відпочинку?

— Та знати я знав, — тихо мимрить Яшко, — та от з дурості й прогуляв.

— Ви що — проспали, чи кудись їздили, чи, може, просто пиячили тоді, як повинні були добувати вугілля?

— Та можна сказати, що саме так, — ледве чутно відповідає вибійник, силкуючись усміхнутись, але замість усмішки він жалюгідно кривиться...

— Як розуміти вашу відповідь? — допитується Ляхов.

Яшко збитий спантелику. Йому бракує мужності сказати при народі правду, і він робить рукою характерний рух, мовляв, закладав за комір.

— Ти, товаришу Куроїдов, кинь це! — нетерпляче підскочивши, вимагає Мерзликін, що досі мовчав. — Ти нам відповідай як слід, без отих штучок,—він пророблює Яшків рух, — цих штучок ми не розуміємо. Цього в протокол не запишеш.

— Слухаю, — ніяково посміхаючись, одповідає Яшко і знову простягає руки по швах.

Членові суду не випадає говорити порушникові «ти». Мерзликіну пояснили, що навіть з запеклим злочинцем суд повинен поводитися чемно, але в старого дуже вже накипіло на серці.

— Що ж вас штовхнуло заплямувати шахтарську честь? — допікає голова. — Ви й раніш дозволяли собі прогули і давали слово, що не питимете горілки, а що вийшло?

— А я її, кляту, відтоді й не нюхаю, — запевняє Яшко і ледь тремтячою рукою шукає щось у кишені в піджаці.

— Ну, як же це — вас же бачили п'яним у той день, — дорікає Ляхов. — У нас є свідки.

— То я лікувався, — не моргнувши, відповідає Яшко, і чортячі вогники спалахують в його великих, ясних очах.

У нарядній чути стриманий сміх.

— Ти дурниць не верзи! — знову строго зауважує Мерзликін. — Це ж ганьба яка, потрапити під суд, а ти такі слова кидаєш — «лікувався». Такого накоїв...

— Так, накоїв, — погоджується Яшко. — Але я не обманюю. Ви подивіться, — каже він, витягаючи з кишені пачку кольорових папірців і подаючи одного з них суду. — Я пив для підтримки сили й проти нервів.

Ляхов кидає погляд на папірець і запитує:

— Що ви хочете цим довести?

— А те, що я не пиячив, а лікувався, — непевно відповідає Яшко. — Ви прочитайте.

Ляхов крутить у руках жовтенький папірець і не розуміє: такого ще в його судовій практиці не було.

— Дайте я прочитаю, — смілішає Яшко і бере в голови папірця. — Столові виноградні вина, — читає він тихо, — виготовляються з кращого винограду. Вони відновлюють сили, добре впливають на нервову систему. Виноградні вина містять у собі вітаміни.

— Та чи ти їх п'єш, ті виноградні вина? — вигукує хтось із шахтарів.— Ти ж дудлиш коньяк!

— Дозвольте відповісти? — підлизуючись, запитує Яшко, покірно дивлячись на голову.

Ляхов радиться з Мерзликіним та Ягодкіною і говорить.

— Одповідайте!

— Товаришеві, що вигукнув про коньяк,— звертається Яшко, уперше повернувшись до народу,—слід би знати, що коньяк п'ють не для пиятики, а для лікування. Тут люди розумніші від вас писали. Ось,— і, держучи папірця так, що членам суду видно малюнок — гора бочок і дві пляшки на фоні величезного грона винограду,— він читає:—Коньяк п'ють перед їжею для апетиту. Хороша закуска для нього — балик або шматочок осетрини з лимоном. Коньяк п'ють також, як тонізуючі ліки. П'ють коньяк із маленьких чарочок.

— А ти хилиш його склянками! — вигукують ззаду.

— Ясно, ясно! — перебиває Ляхов.— Ви скажіть, як ви гадаєте поводити себе надалі?

— Я скажу,— говорить Яшко, удаючи з себе скривдженого,— але хай мене не ображають. Я давав слово не пити горілки і не п'ю. Я, крім виноградних вин, в рот нічого не беру.

— Ич, який, «не беру»! — ущіпливо кидає Мерзликін, бо йому противний навіть Яшків голос.— Що в тебе, горе якесь?

— Та хіба ж вино п'ють з горя? — дивується Яшко. — Скрізь же агітують, щоб вино пили для радощів життя. Скрізь реклама...

— Ну, годі, — припиняє Яшка Ляхов. — Товариші, — звертається голова до народу, — хто бажає сказати про поведінку товариша Куроїдова?

— Розкажи суду, що ти виробляв у пивній, страмнючий? — кричить Яшкові Розуваїха — жінка в чорному від вугілля та від дьогтю ватникові. Вона працює мастильницею на сортувалці.

Куроїдов підводиться і стоїть, похнюпившись. А що він може відповісти? Адже ж усі знають, що виробляють п'яні в пивній.

Виясняється, що в пивній, вихваляючись своєю силою, Яшко посадив на важкий дубовий стіл трьох таких, як і він, підліз під нього та на потіху всіх присутніх виніс увесь цей вантаж на вулицю.

— Одробив би упряжку в забої, не викаблучувався б так, — допікає Розуваїха. — Ич, морда червона, сили нема куди дівати. Герой!

— Ви... не дуже... — просить Яшко, повертаючись до народу, але всі з нього сміються і він здогадується, що вони на боці Розуваїхи.

— Женити його слід, — по-батьківськи зауважує чоловічий голос, — може, остепениться...

— Та хто ж за такого піде? — б'є об поли руками Розуваїха. — Та серйозна дівчина на нього й не гляне! Навіщо він їй?

Очима побитого собаки Яшко дивиться на Машу Ягодкіну і мовчить: у нього одубів язик.

— Куроїдов, чи буде у вас якесь прохання до суду? — строго запитує голова.

Яшко стоїть, похнюпившись, і ніби нічого не чує, потім обличчя йому червоніє і він ось-ось застогне або заплаче. Нарешті, він пересилює себе й говорить тремтячим хрипким баском:

— Я винуватий: допустився дурості. Тепер я продумав і твердо обіцяю: це було востаннє. Всім обіцяю: і суду, значить, і робітничому класові... — Попрохати, щоб не дуже карали, він не насмілюється.

Суд іде на нараду. Хвилин за п'ятнадцять суд повертається в нарядну, і голова зачитує рішення: «Прохати начальника шахти перевести вибійника Куроїдова Якова Івановича за грубі порушення трудової дисципліни — прогул і сон у шахті — на роботи по очистці відкаточного штрека строком на три місяці».

— Рішення остаточне, оскарженню не підлягає, — солідно додає голова.

Присутні дружно аплодують.

Рішення суду Яшко вислухує стоячи. Він не сідає і тоді, коли Ляхов кінчив читати. Потім, помітивши, що шахтарі починають розходитись, несміливо запитує: — Дозвольте йти?

Він рвучко одягає свою кепочку і біжить до дверей, щоб швидше сховатися від людей. У натовпі його хтось зачіпає плечем і залишає на бобриковій москвичці слід од вугілля.

— Ти, не той!.. — бурчить Яшко, обтрушуючи рукав, — не бачиш, замазав?

— Та так, брат, як ти сам себе замазав, брудніше не можна, — сердито відповідає шахтар.

— Товаришу Куроїдов! — кличе Ляхов. — Заберіть свої малюнки.

Яшко обертається, бачить у простягнутій руці голови суду кольорові рекламні папірці, безнадійно махає рукою і зникає в натовпі.

Переклав з російської Остап ВИШНЯ.

ЯК ПОДЕКУДИ БУВАЄ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

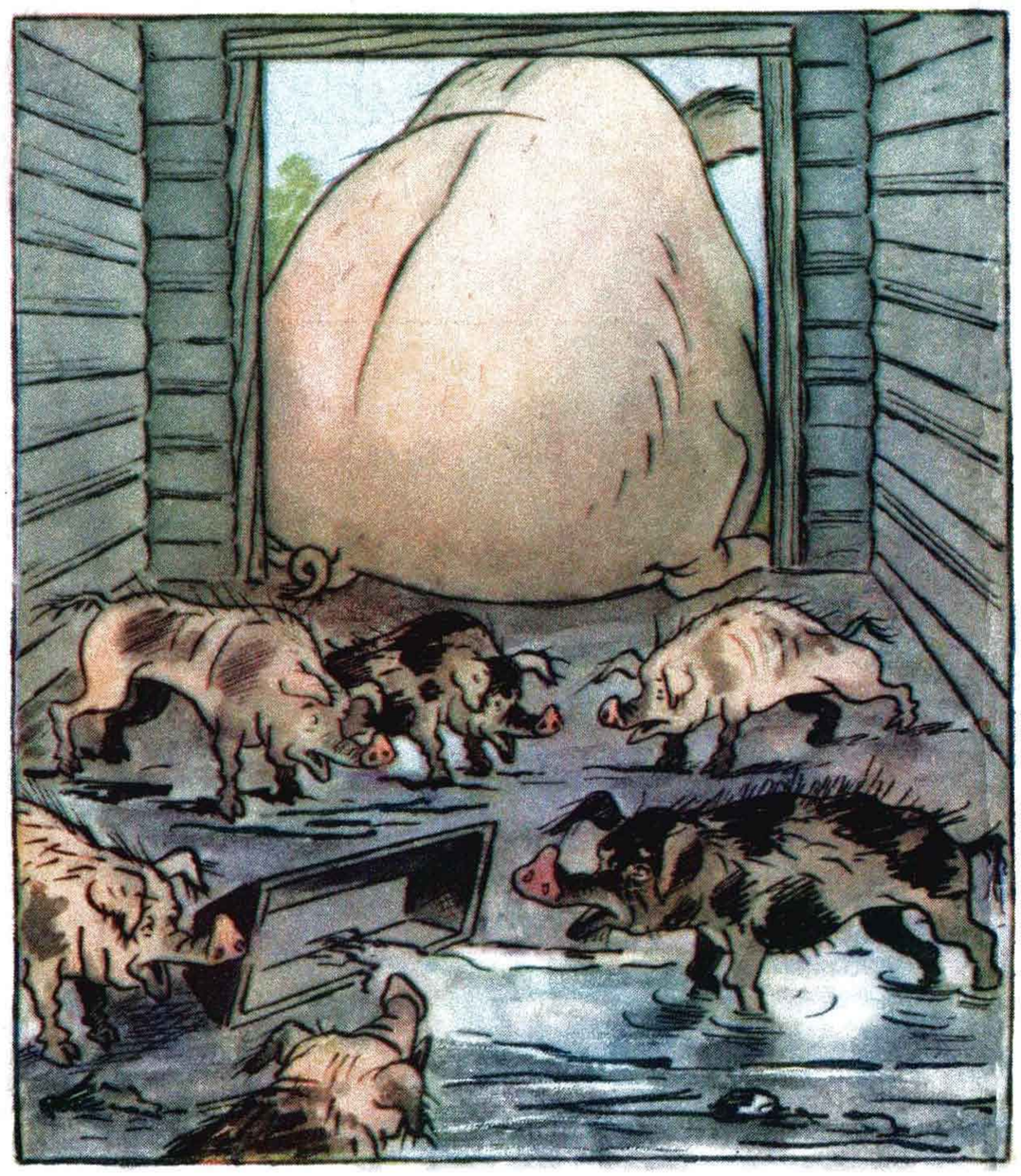

Два боки однієї медалі.

По ревізії

Тепер, нарешті, вже можна повідомити, що виявила ревізія, яку провів на Грунському маслозаводі старший ревізор Сумського обласного тресту «Маслосирпром» В. Я. Космачов.

Приступивши до ревізії, Віктор Яковлевич Космачов зразу ж виявив у лабораторії маслозаводу банки з спиртом.

— Чистий? — строго спитав старший ревізор.

— Як сльоза! — відповіла йому старша лаборантка Л. С. Рубан.

— Перевіримо...

І налив одну мензурку собі, а другу... лаборантці.

Лабораторія виявилася найбільш складним об'єктом ревізії, і Космачов почав навідуватися туди щодня.

Наревізувавшись у лабораторії, Космачов перебирався в цехи, в контору маслозаводу. Якось увечері він натрапив у конторі на кількох чоловік, які, схилившись над столом, щось малювали.

— Хто такі? — спитав він.

— Редколегія. Стінгазету випускаємо.

— Стінгазету?.. — визвірився старший ревізор. — Критику розводите? Рроз-зійдись!!!

Члени редколегії порозходилися, — що з п'яним зв'язуватися... Але ревізор на цьому не заспокоївся. Доводячи справу до переможного кінця, він поламав стіл, на якому робилася стінгазета, і лише тоді з спокійним серцем рушив далі.

Далі в ліс — більше дров. Кожного дня ревізор виявляв на заводі нові непорядки. Одного разу, повертаючись нетвердою ходою з лабораторії, він зустрів комсомолку Ольгу К.

— Ти чого не здоровкаєшся? — накинувся він на неї.

Дівчина презирливо глянула на п'яного і мовчки пішла далі. Космачов наздогнав її.

— Ти знаєш, хто я такий?

— І знати не хочу!..

— Ну, нічого, скоро дізнаєшся!

І дійсно, дуже скоро дізналася. Ревізор відвідав директора заводу. Після цих відвідин директор викликав до себе непоштиву комсомолку і вручив їй наказ про звільнення.

— Тепер знаєте, хто я такий? — прискіпувався Космачов до кожного. Хто не знав, той незабаром на собі відчув.

— Відчини, кажу тобі, я представник обласного центра! — гукав п'яний Космачов, гупаючи у двері до колгоспниці К. Але дверей йому не відчинили, і він повибивав усі шибки у вікнах.

Побувши на Грунському заводі мало не місяць, Віктор Яковлевич Космачов наревізувався досхочу.

Нарешті, прийшов кінець ревізії. Запакував представник обласного центра свій чемодан, вийшов з прохідної заводу і, не в силах утриматися на ногах, ткнувся носом в купу піску, біля якої гралися діти.

— Дорогу! Дорогу обласному ревізорові! — грізно закричав він.

Діти підвели п'яного і показали йому, куди йти.

Що то значить діти!

А от дорослі дяді з обласного тресту «Маслосирпром» давно вже бачать, що чоловік з пуття збився, і ніяк не наважаться йому дорогу показати...

Д. ЯРОВИЙ.

РАХІВСЬКА ГОСТИННІСТЬ

Який чудовий куточок Рахів! Хто хоч раз тут побував, той не забуде чарівної гірської природи, п'янкого повітря, цілющої води. Та до нових віників не забуде він і рахівської гостинності.

Кожного, хто вперше ступить на рахівську землю, здивує велика кількість одно- і двослівних вивісок: «Чайна», «Закусочна», «Кафе — закусочна». На одній невеликій вулиці їх ціла дюжина. Та ще більше вразить його той факт, що тут з ліхтарем не знайти вивіски, на якій би стояло слово «Готель».

А був колись у Рахові готель. Та, знову ж таки, і на ньому повісили веселу вивіску: «Ресторан «Говерла». Половину готелю зайняв ресторан, а другу половину успішно освоїли постійні мешканці, в тому числі й директор ресторану.

Начитавшись отаких вивісок, приїжджий чимчикує до туристської бази, сподіваючись знайти притулок. Але й тут йому коле очі вивіска: «Кафе — закусочна». Займає вона увесь перший поверх туристської бази. Як же тут відпочивати на другому поверсі, коли з першого цілу ніч лунає:

Ой, хто п'є — тому наливайте,
Хто не п'є — того приучайте.

Писали керівникам виконкому райради командировочні, писали туристи, що вони не хочуть на кожному кроці закусювати, що їм насамперед треба добре відпочити. Та не так легко переконати рахівських керівників. Роками вони відмовчувались. Аж оце недавно на радість усім подали свій голос. Заступник голови райвиконкому т. Козлов підписав постанову про звільнення приміщення туристської бази від закусочної. Підписав і... в довгу шухляду поклав. А на базі, як і раніше, лунає: «Ой, хто п'є...»

Доки ж його пити, товаришу Козлов?

Остап ВИШНЯ

ПРО ТЕМПИ

Нема де правди діти, єсть у деяких наших, хороших «в общем и целом», людей у характері рисочки, за які одна мудра баба характеризувала таких людей так:

— І нічого собі парубок: і на виду гарний, і ставний, і чуб у нього кучерявий, та якийсь він такий, сказати, не моторнуватий. І мій отакий за парубоцтва був: доки обніме, доки поцілує, так у Мотриного Василя вже й губи було понабрякають.

Чи не забагато з нас скидається на славнозвісного Омелька з Мартина Борулі?

Омелько не поспішав у житті, він щодо життьових темпів дотримувався такої думки:

— Якби ж чоловік крила мав?! А то доки встанеш, доки дійдеш...

Омелько, як ви знаєте, жив до реактивної ери. Мартинова Боруліна кобила Блоха швидкістю навіть свого галопу аж ніяк не дорівнювалася швидкості звуку.

Наші льотчики на реактивних літаках значно швидше наздогнали б городського панича, ніж Мартин Боруля, хоч би він вдесятеро лютіше кричав на Омелька:

— Сідлай мені Рака, сам сідай на Блоху!

До наших часів ніяк уже не пристають старі прислів'я: «Швидко тільки блохи ловлять» та «Поспішиш — людей насмішиш»... Прислів'я ці від тих часів, коли ми їздили не реактивними, а просто собі половими волами...

Треба міняти і прислів'я, і волячі темпи.

* * *

Ой, як далека від реактивної швидкості, приміром, швидкість, з якою вивозять вантажі з станції Пишківці, Тернопільського відділку, Львівської залізниці.

Станція Пишківці обслуговує п'ять районів Тернопільської області: Коропецький, Бучацький, Золотопотіцький, Монастириський і Золотниківський. Вантажу туди прибуває багато. І різноманітного.

Вантажі прибувають і складаються один на один просто неба: на вугілля валять ліс, на ліс — сільгоспмашини. На машини — сіль. (Очевидно, щоб не псувалися на сонці).

Недавно на ст. Пишківці було невивезеного вантажу 140 вагонів, а вугілля Бучацького спиртозаводу вже заросло травою.

За простої районні споживспілки та Бучацький спиртозавод платять грубі тисячі карбованців.

Але що до того директорові Тернопільського спиртотресту т. Гулакові і голові облспоживспілки т. Саві — їм і за вухом не свербить.

Не їхні ж гроші!

* * *

Істинно волячою швидкістю посуваються іноді вантажі і залізничними, і водними шляхами.

Чекає, приміром, фабрика чи завод невеличкої якоїсь деталі, що її має постачити інше підприємство, а деталі нема, вона десь їде...

І лежить готова продукція, маринується...

Не кажучи вже про те, що замариновуються державні кошти, збиваються з темпів ті підприємства, що чекають на ту продукцію.

Візьмемо, наприклад, гудзик... Дрібничка, здається... А ця дрібничка може завдати великих збитків швейній промисловості.

Полтавська державна швейна фабрика чекала на гудзики до готової одежі. Гудзики ті їй вислав Дніпропетровський завод пластмас. Поїхали гудзики з Дніпропетровська спочатку водою (Дніпром) — до Кременчука, з Кременчука до Полтави — залізницею.

28 день їхали гудзики з Дніпропетровська до Полтави.

Цілий місяць було замариновано на два мільйони карбованців готової одежі...

* * *

Вісім років минуло, як вода знесла місток через глибокий яр на дорозі між Маньківкою та Буками (Черкащина).

Вісім років мучаться проїжджі тою дорогою, особливо весною або восени та під дощ і негоду: автомашини б'ються, ламаються, лежать і боком, і носом, і «кормою»...

Буки — район, де є дві МТС, авторота, сотні колгоспних автомашин.

Є там, само собою розуміється, райавтошосдор, є і заврайвідділом автошосдору Ф. В. Ткаченко.

У Черкасах є обласне управління автошосдору.

Ну й що?

Ну й нічого!

Ф. В. Ткаченко, коли йому про той яр нагадають, декламує:

— Як поїдеш в Буки, наберешся му́ки!

Облавтошосдор — той говорить не так, а інакше. Він каже:

— Наберешся му́ки, як поїдеш в Буки!

Вісім уже років отак собі «букають» та «му́кають»...

Прислів'я, що й казати, непогане, та за вісім років самого прислів'я мало, можна було вже про той яр і пісню скласти, п'єсу написати, романа...

Можна й сюжета підказати: їхали дві машини, а в них два шофери, і їхала з ними дівчина-красуня. Застряли в яру. І от покохали два шофери оту красуню... Почалися ревнощі... Один шофер зарізав уночі другого шофера, а другої ночі зарізаний отямився та зарізав зарізяку. А дівчина пішки дочвалала до Буків, зайшла до райавтошосдору, хотіла зарізати завідуючого й знепритомніла...

Який можна роман написати! Аж страшно!

Побудуйте швидше місток, щоб не було такої літератури.

. . . . . .

Ще старі люди говорили:

— Краще робити діло, ніж чухатись.

Правильно! Особливо, як не свербить!

Володар Кубка СРСР з футбола 1954 р. київська команда «Динамо» (старший тренер т. О. Ошенков) безвідповідально поставилася до гри з тбіліськими одноклубниками й вибула з дальшого розиграшу кубка після першої ж гри. Це безпрецедентний випадок в історії розиграшу кубка!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ВИПУРХНУВ

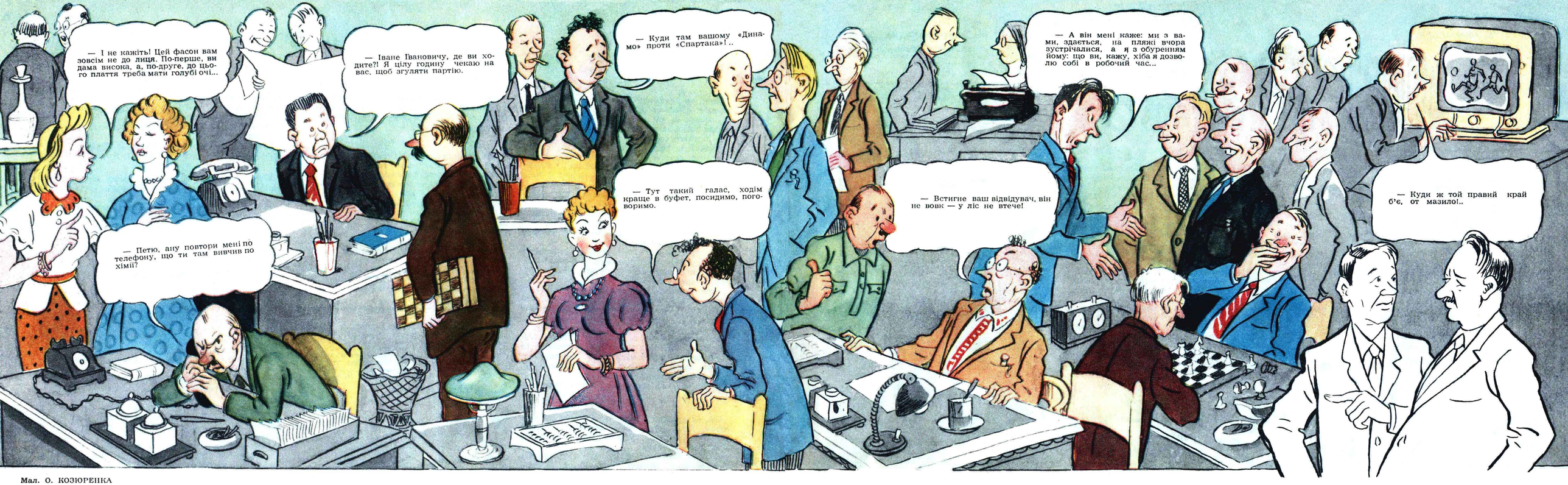

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Як багато людей тут працює...
— Помиляєтесь—працює тут небагато.

Печі й запічки

ДОМНА КАПРИЗУЄ...

Пече, пряжить жагуче сонце. На прозорому небі ані хмаринки, а Ілля Іванович Коробов — директор заводу ім. Петровського — слухає зведення і аж кулаки стискує:

— Опади!.. Знову опади. І позавчора, і вчора, і сьогодні... Коли ж, нарешті, вони припиняться?

Цього директорові ніхто сказати не може.

Були б це опади з неба, то спитав би у бюро погоди, а так доводиться звертатися до Олександра Михайловича Сухачова.

— Буде цьому край чи не буде?

Що на це може відповісти Олександр Михайлович? Він же не маг, не віщун, а тільки начальник доменного цеху.

— Капризують печі, — пояснює він. — Вчора капризувала п'ята, а сьогодні — шоста. Цілу зміну з опадами возилися...

Коли в домні починаються опади, — звичайна парасолька не допомагає. Що таке опади у доменній печі? Це — не дощ і не сніг. Це — величезні брили збитої шихти летять згори вниз і порушують увесь процес плавки чавуну. Але металурги знають, як боротися з цим лихом: треба проаналізувати радіальні та периферійні гази і відповідно змінити систему завантаження печі.

Саме для цього ще п'ять років тому в цеху було створено газову лабораторію. Шихтувальники та їх помічники, користуючись аналізами газу, могли своєчасно корегувати подачу матеріалів у піч й уникати опадів. Та віднедавна в цеху почали забувати дорогу до лабораторії. Аналізи, щоправда, там ще й тепер роблять, але не для потреб виробництва, а... для звітності.

Зрозуміло, що кількість опадів у печах від цього тільки збільшилась. Та керівників цеху це не обходить. Продуктивність домен падає, зате ж звітність — на висоті.

Маючи під рукою таку досконалу звітність, директор заводу і начальник доменного цеху можуть тепер точно сказати, що через оті опади завод цього року вже не додав країні понад 15.000 тонн чавуну.

Є чим похвалитися!

САМІ З ВУСАМИ

Чи може доменна піч працювати без опадів?

Не радимо звертатися у цій справі за довідкою до Олександра Михайловича Сухачова. Він, чого доброго, може на запитання відповісти запитанням:

— А ви самі часом не з печі впали?

Тов. Сухачов твердо переконаний, що без цього лиха не може обійтися жоден доменний агрегат.

Однак, на заводі ім. Петровського є люди, які дотримуються іншої думки. Багато-хто чув, що є металургійні підприємства, на яких вже зовсім забули, що таке опади.

А от старший горновий доменного цеху т. Терещенко не тільки чув, а точно знає, що опади ліквідували на сусідньому металургійному заводі ім. Дзержинського. На тому самому підприємстві, з яким змагається колектив заводу ім. Петровського.

— Так невже сусіди тримають своє досягнення в секреті?

Звичайно, ні. Але керівники заводу ім. Петровського вважають, що не до лиця їм у когось питати, як працювати. Вони самі з вусами!

Доменний цех заводу ім. Петровського відстає, не виконує державного завдання, а бригади майстрів тт. Грекова і Мусієнка весь час дають чавун понад план.

Як вони цього домагаються?

Багато-кому хотілося б це знати, повчитися у своїх товаришів, перейняти їх методи праці! Та ба! Командири виробництва не хочуть себе утруднювати такою клопіткою справою, як розповсюдження досвіду передовиків.

ПЕЧУТЬ РАКІВ

На початку цього року дирекція намітила ряд серйозних заходів, щоб поліпшити роботу доменного цеху.

Недавно, коли металурги обговорювали підсумки роботи за півріччя, директор заводу т. Коробов вже зміг доповісти, що всі намічені заходи здійснені.

І справді, є чим похвалитися: модернізовано другу і шосту домни; вступив у дію новий рудний двір; почав працювати потужний рудно-грейферний кран, багатьох конструктивних змін зазнали повітронагрівачі.

Зроблено багато, а результатів ще не видно. Не видно тому, що нову техніку цупко тримає за ноги стара прадідівська технологія.

Недавно закінчився ремонт і модернізація шостої печі. Мулярі й монтажники, докладаючи всіх зусиль, здали домну на півтори доби раніше, ніж було заплановано.

Скільки за ці півтори доби можна було надолужити, скільки понадпланового чавуну можна було дати!

Та ось піч задули. Завалили її шихтою і, як давно уже тут ведеться, перестали слідкувати за ходом газового потоку. Трапилося те, що за таких обставин не могло не трапитись, шихта підвисла, почала падати. При одному опаді шлак залив всі 12 сопел і спалив фурму.

От тепер, коли піч знову довелося зупинити, начальник цеху, його заступник і головний майстер почали мізкувати, чому сталася аварія. Мізкували недовго: заглянули в цеховий журнал і зразу ж з'ясували, що протягом 13 годин із домни не випускали шлаку.

Це вони, повторюємо, з'ясували, заглянувши в журнал. А скільки разів вони перед цим проходили повз піч, однак заглянути туди не знайшли часу.

Це — один, але ж не єдиний випадок найгрубішого порушення технологічного режиму доменної печі. Мають робітники цеху рацію, коли кажуть, що такій технології пряма дорога: від печі — до порога.

ЗА ГОРАМИ...

Людям, які на заводі імені Петровського стоять біля доменних печей, часто доводиться пекти раків. Часто їх соромлять, часто гудять.

Та й є за що: надто вже забагато чавуну заборгували вони державі.

Дуже їх за це розпікав головний доменщик Міністерства чорної металургії УРСР т. Котов, коли якось раз ощасливив завод своєю появою.

А ще дужче їх гудив заступник міністра чорної металургії т. Борисов.

Та, мабуть, ні від кого їм так не дістається, як від самого міністра—Сергія Іларіоновича Тищенка. Нема гірше, як почне він страмити, ставити в приклад доменщиків Магнітогорського комбінату, у яких і коефіцієнт використання обсягу печей кращий, і собівартість продукції нижча, а продуктивність праці вища...

Інколи, правда, доводиться й міністрові червоніти та виправдуватись.

Обіцяв міністр, що, замість непридатного шламу, почнуть давати заводові справжній агломерат, — агломерату нема.

Обіцяв Сергій Іларіонович, що буде збагачена руда, — нема руди.

Запевняв, що робітники заводу імені Петровського матимуть таку ж однорідну шихту, як і доменщики гори Магнітної, — нема й цього.

Є тільки постійні нагадування міністра, його заступників та помічників про «нову технологію».

Дуже добре, коли керівники говорять про нову технологію. А ще краще, коли вони свої слова підкріплюють не обіцянками, а ділом. Коли ж словами — за горами, а ділом — за запічком, то якось негаразд виходить.

Зовсім негаразд!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

В. АФАНАСЬЄВ

Дружнє сімейство

Приїхавши на кілька днів у відрядження до столиці, Табачник подзвонив по телефону, номер якого йому дали ще дома, до свого старого приятеля Гарбузюка. Табачник, який не бачив приятеля добрий десяток років, дуже зрадів, почувши в трубці Гарбузюків голос.

— Петю, друг!—говорив Гарбузюк знайомим хрипкуватим тенорком, — скільки літ, скільки зим, приходь обов'язково. Живу, на долю не нарікаю, завідую базою Союзплодоовочу, квартирку маю непогану, все моє сімейство зо мною. Одне слово, жити можна.

— Як дружина, питаєш? — вів далі Гарбузюк, — нічого, хазяйнує. Не тільки дома, а й на роботі. Їдальнею завідує. Ще міцна старуха. А от і вона сама, передаю їй трубочку.

Після того, як у телефоні пророкотіло низьке контральто Капітоліни Гарбузюк, що привіталася з старим приятелем чоловіка, трубкою знову заволодів сам Гарбузюк.

— Дітками цікавишся? — звучав його веселий голос. — Віктор уже одружився, я скоро вже дідом буду. Працює добре, гаражем завідує. Ану, Вітю, візьми трубку, привітай Петра Максимовича.

У трубці почувся молодий баритон, який ліниво вимовив декілька слів, після чого знову залунав привітний голос Гарбузюка.

— А останній мій екземпляр — дочка Сімочка — працює бухгалтером. Сімочко, скажи і ти парочку слів дяді Петі. Він пам'ятає тебе, як ти ще пішки під стіл ходила.

Почувся сором'язливий сміх і слідом за ним зовсім юне сопрано промовило в трубку, що дуже раде привітати старого папиного приятеля.

— Ну, ось і все моє сімейство, — задоволено підвів підсумок Гарбузюк. — Тепер, коли ти всіх почув, приходь подивитися на нас. Звільнюсь я годинки через півтори, а через дві напевне вже буду дома.

— Як дома!? — здивувався Табачник. — Та хіба я не додому до тебе дзвоню?

— Е-е, ні, — відповів, сміючись, Гарбузюк,— це мій службовий телефон. Зараз у нас тут повинні бути загальні збори, так ми трохи затримались. Але не хвилюйся, через дві години я з усім сімейством обов'язково буду дома!

Надійне місце

Закінчивши читання нової повісті, молодий прозаїк Кость Їжачок подивився на своїх друзів і прочитав в їх очах щиру, невдавану радість.

— Молодчина! — вигукнув Борис, підводячись з стільця і подаючи Костеві руку.

— Що й казати, втішив друзів! — відгукнувся маленький Олекса, захоплено дивлячись на автора знизу вгору.

— Тепер витримати в письмовому столі, як радив старик Гоголь, — авторитетно промовив Борис, — потім знову прочитати, виправити і можна, я гадаю, до друку!

— Так, — підхопив Олекса, — безумовно можна, тільки спочатку обов'язково треба витримати. Заховай у стіл і не підходь, поки не вилежиться.

Кость уважно вислухав друзів, акуратно склав рукописа в папку і попрямував до дверей.

— Куди ж ти? — здивувався Борис.

— До редакції журналу, — відповів Кость, одягаючи макінтош.

— Ти що, не згоден з нами? — з легеньким відтінком образи в голосі спитав Олекса.

Кость посміхнувся.

— Звичайно згоден, та хіба дома витримаєш рукопис у столі?.. А от у журналі для цього найбільш підходяще місце. Покладуть у стіл, і повість лежатиме там більше, ніж треба. Дякую, друзі, за пораду! До побачення!

І окрилений Кость Їжачок з рукописом під пахвою бадьоро вийшов на вулицю.

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Порівняно з державною промисловістю, якість виробів промкооперації дуже низька.

Мал. Л. БОЙКА

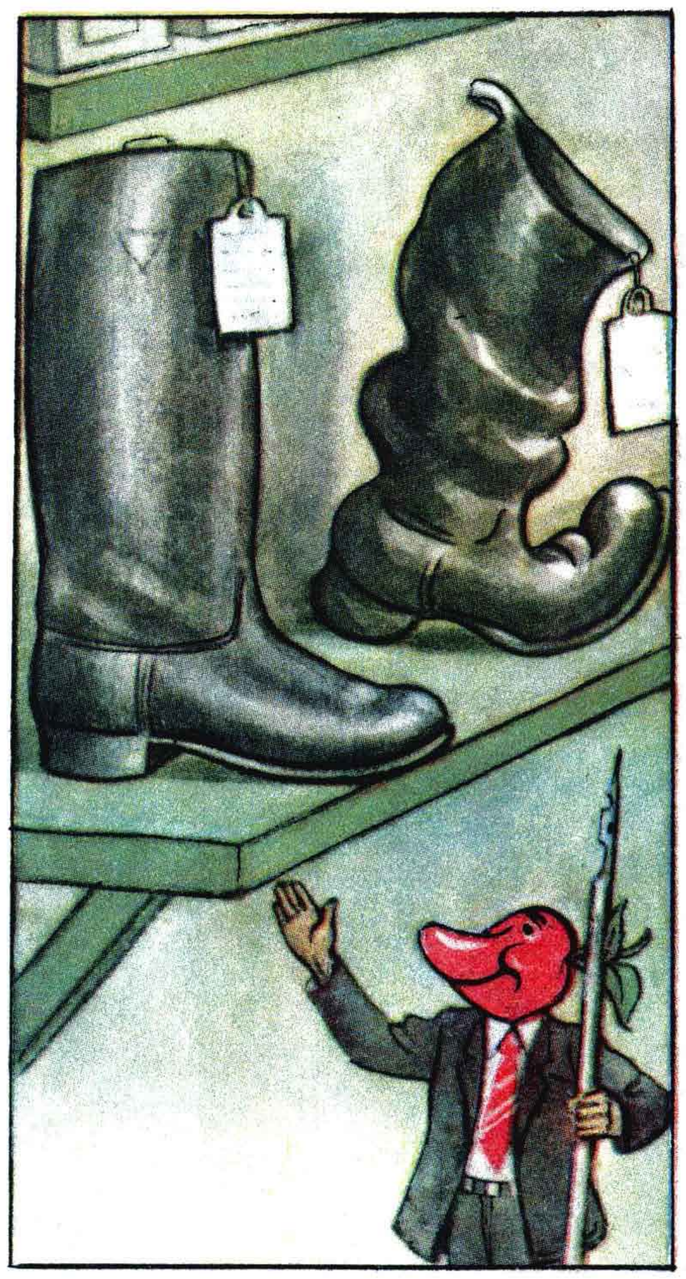

Два чоботи—не пара, або який чобіт випущено промкооперацією?

ЩУКА

(БАЙКА)

На Щуку хтось бумагу в суд подав:
Немало лиха Щука натворила.
Два роки суд ту справу розглядав,
Шукав законів, доказів, підстав...
Аж поки Щуку десь водою змило.
А на воді — і слід пропав.
Схопились судді: — Починай облаву!
Спіймаємо...

Спіймали судді гаву.

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. К. АГНІТА

Деякі організації та установи надсилають до колгоспів, в порядку шефської допомоги, несправні автомашини.

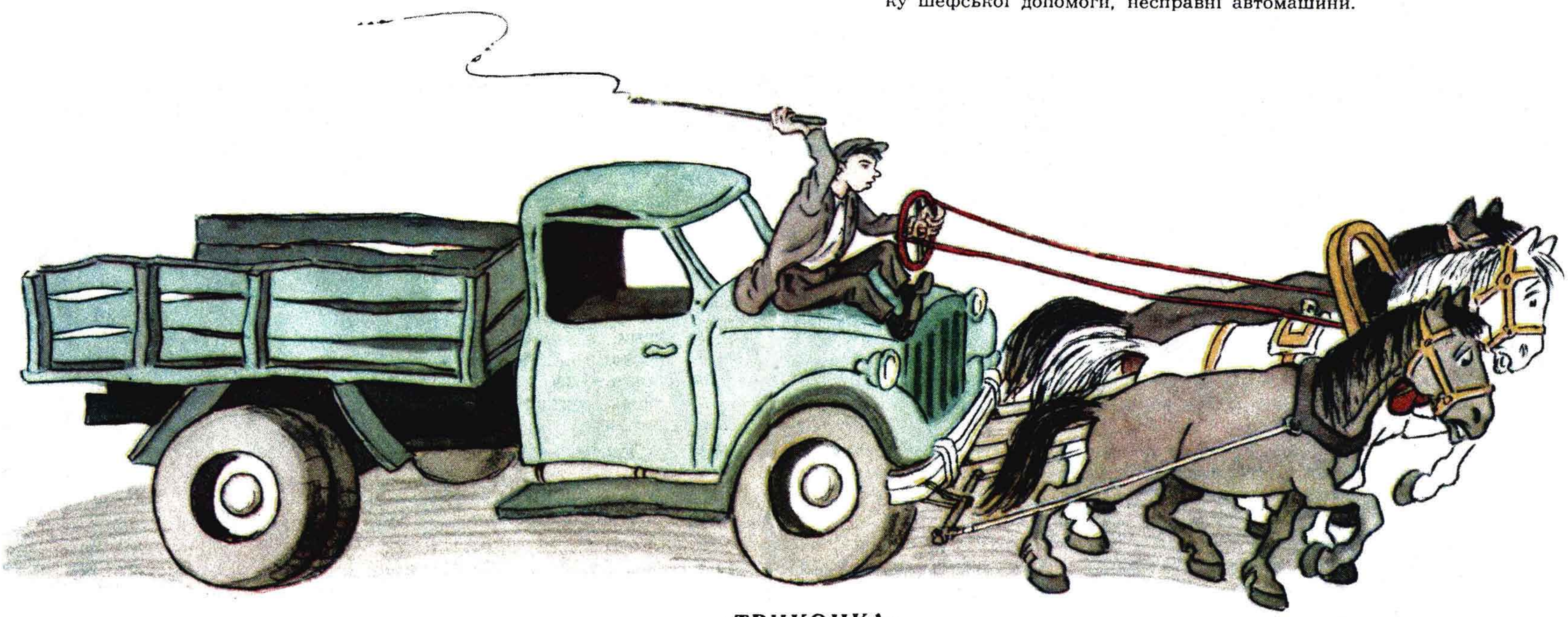

«ТРИКОНКА»

Перечниця

СЯК, ТАК, НА КОСЯК...

Раннім ранком у Мошнівській МТС ім. Дудника (Черкаський район) було помітне пожвавлення.

— Досить копатися! Швидше збирайтеся! Поїхали! — вигукнув механік Володимир Гнатович Гречко.

Куди ж він так поспішав?

На залізничну станцію, щоб одержати стогоклада. На цю машину в МТС давно чекали і, розуміється, зраділи, коли вона прибула.

Приїхали працівники МТС на станцію. Зняли частину стогоклада з платформи, дивляться, аж деякі деталі відпали, бо були погано приварені.

— Ет, дрібниця! — сказав оптимістично настроєний механік. — Капнемо раз-два електрозваркою і прикипить!

Та коли привезли машину додому, то побачили, що багато «капати» треба.

— Почнемо складати те, що ціле, — розпорядився механік.

Почали та й руки опустили. За що не візьмись — не підходить, бо неприпасоване. Розкрили один ящик, а в ньому п'ять болтів і три гайки. Розкрили другий — ще менше. А болти які! Сміх бере.

Шайби, шплінти, маслянки та інші дрібні деталі розтрусилися в дорозі, бо в ящиках великі щілини. А може й на заводі забули їх покласти.

Добре нагріли чуба робітники МТС, поки склали отого стогоклада.

Залишилось повідомити, хто ж зробив таку мороку.

Стогоклади марки СТУ-0,7 випускає Станіславський ремонтний завод, де директором т. Приходько.

Як не клади, а виходить погана марка!

ПО ЛІМІТУ НЕ СПУЩЕНО

Поговоримо про капіталовкладення й про ліміти.

Дев'ять років жителі Західного провулка м. Житомира плекають одну скромну надію: мати вдома електросвітло. Може б вони й не плекали її, але їм весь час обіцяють — все буде гаразд.

Чекаючи цього «гаразду», жителі Західного провулку вдалися до самодіяльності: в 1947, 1953 й 1954 рр. вони власним коштом спорудили електролінію, удосконалили її (у 1954 р. навіть з дозволу міськради). Але за розпорядженням начальника енергосітки лінію виключали, знімали, обрізали. Дев'ятирічний цикл було завершено в червні цього року. Мешканці Західного провулка як сиділи, так і сидять без світла.

В чім же річ? Невже начальник енергосітки т. Тарлинський не має коштів на те, щоб перенести два стовпи й переустаткувати якихось 40 метрів лінії?

Ні, кошти є!

То, може, лімітує електропровод?

Ні, і провод, як заявив директор Житомирського енергокомбінату т. Савицький, теж не лімітує.

Так про які ж капіталовкладення й ліміти ви збиралися говорити? — спитає читач.

Про чуйне, людяне ставлення до законних вимог трудящих!

Що являє собою начальник Житомирської енергосітки т. Тарлинський без такого капіталу, беручи до уваги, що лімітів на чуйне ставлення до людей, які дев'ять років сидять без світла, йому ще ніхто не «спустив»?

Аж страшно подумати!

АТРАКЦІОН НА ФЕРМІ

На тваринницькій фермі колгоспу «Перемога», Буринського району, Сумської області, відбувся ефектний повітряний атракціон. Підготував і поставив його інженер Буринської МТС т. Шишковець. Дія розгорталася так.

Колгосп має багато худоби. Звичайно, відрами води їй не настачиш. Правління вирішило механізувати водопостачання.

Торік колгосп придбав за 30 тисяч крб. вітродвигуна і автопоїлки. З МТС прибув інженер Шишковець, і робота закипіла: почали робити свердловину, почали складати вітродвигуна.

Крутили дірку в землі місяць, крутили другий, а води нема. Ото і всього, що викрутили з каси колгоспу 5 тисяч крб. Складений вітродвигун пролежав нерухомо літо, осінь і зиму.

На допомогу прийшла облмеліоконтора. Вона в цьому році дістала до води. Тут знову з'явився інженер Шишковець і знову закипіло. Пригнали з поля трактора, зачепили тросом вітродвигуна і почали його підіймати. Вже до половини підняли, а потім почали у тракторі швидкості переключати. Саме в цю мить вітродвигун із великою швидкістю полетів униз і зарився в землю по самий хвіст.

Залишився колгосп і без грошей, і без води.

Хотілось би, щоб про цей повітряний атракціон на фермі написав рецензію директор Буринської МТС т. Півень П. М. І щоб він вказав у ній: хто ж повинен відповідати за цю постановку?

ШТУРМ НА МОРІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

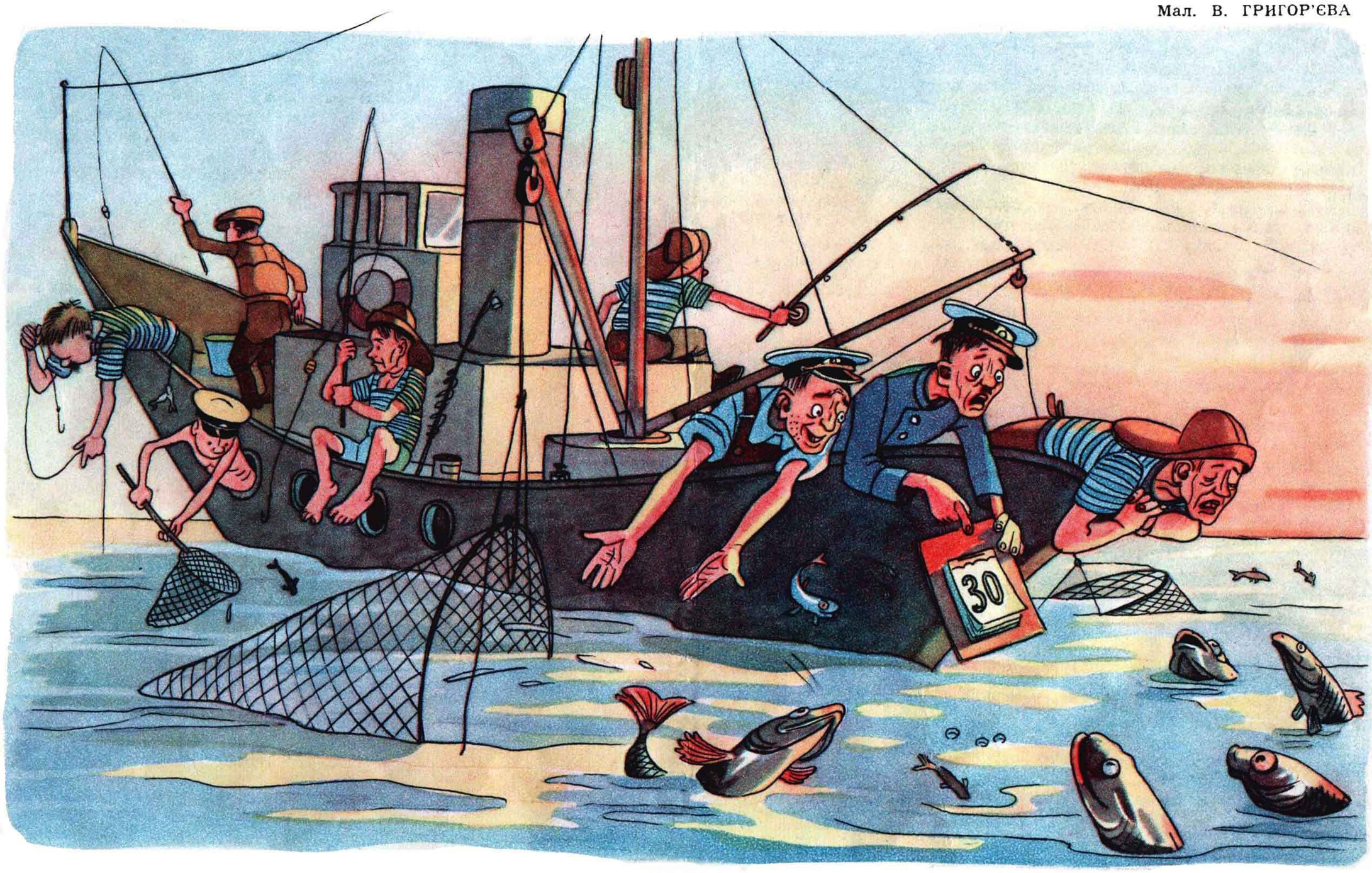

— Виручай, люба рибонько... Тридцяте на носі!..

Сатира Беранже

ДО 175-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВЕЛИКОГО ФРАНЦУЗЬКОГО ПОЕТА (1780—1955)

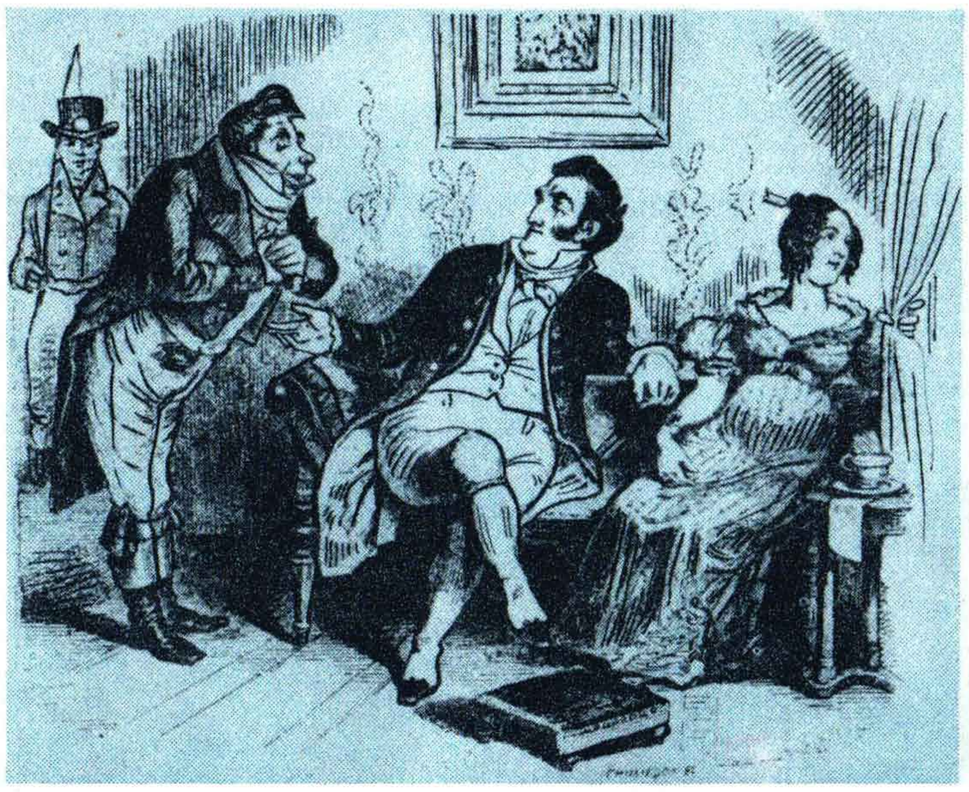

РУДА ЖАННА
або
ЖІНКА БРАКОНЬЄРА

Лежить у пазусі малятко,
Друге на спині в ганчірках.
А старше тягнеться хлоп'ятко
За нею в драних шкарбанах.
Чекає їх життя погане, —
Їх батько у тюрмі тепер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Вона жила в сім'ї щаслива,
Співала, шила і пекла.
Була поштивою на диво,
І добре серце зберегла.
У танці я біля платана
Їй руки тис, мов кавалер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

До неї сватавсь паруб'ятко, —
Багатий був і літ одних.
Але покинув він дівчатко, —
Сміються люди з кіс рудих.
І кожен так. Ніхто не стане
Без віна брать рудих тетер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Та мовив він: «Що б не казали,
Я одружуся й на рудій.
І скільки б ми не бідували,
Я маю зброю й закут свій.
А піп за гроші у сутані
Наш шлюб освятить без химер».
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Вона буть матір'ю хотіла,
Любить бажала так вона!
І трьох дітей вона родила —
В гаю, без помочі, одна.
Та кожне свіже і рум'яне,
Мов цвіт весни чи глиб озер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

Яке чудове серце в неї!
Серед обов'язків тяжких
Радіє з дітвори своєї:
«Чорняві, наче батько їх!»
Від жарту й батьку легше стане,
Коли в тюрмі ще не помер.
До краю жаль Рудої Жанни!
Спіймався в лісі браконьєр.

ВЕЛЬМОЖА

Безмежно вдячний я дружині:
Від неї всі чини мої!
Вельможі другом став я нині
Лиш завдяки красі її.
Тепер сенатор повсякчас
Заходить, наче свій, до нас.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

Раз до міністра він зимою
На бал мою дружину взяв.
При всіх, зустрівшися зі мною,
Так дружньо руку він стискав.
Немає в нього зовсім вад,
Завжди між нами справжній лад.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

Дружину втішити уміє,
Всміхається на мій уклін.
Коли ж дружина захворіє,
Зі мною в карти грає він.
І в день народження мого
Він друга привітав свого.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

А раз, коли після обіду
Я вже збирався спочивать,
Промовив він, привітний з виду:
— В цей час вам добре б погулять!
А щоб не змокнув одяг ваш. —
Візьміть собі мій екіпаж... —
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

Над вечір якось у неділю
Він нас повів до себе в дім.
Лилось шампанське на дозвіллі,
Дружина гомоніла з ним.
А на ніч ліжко він мені
Найкраще дав, немов рідні.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

Коли ж нам бог послав дитину,
Він їй хрещеним батьком став.
І сльози лив він у хустину,
Як немовлятко цілував.
Тоді ж він записав дитя
У заповіт на все життя.
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

А як сміється він сердечно!
Раз добре випив я вина
І так почав, не досить гречно:
— Чутки є... кажуть... що жона...
(Як це сказати без образ?)
Скакали в гречку ви не раз. —
Одна сім'я!
Одна сім'я!
Вельможний пане, честь моя —
Служити вам. Щасливий я!

ПАН ЮДА

Ну й шахрай пан Юда зроду, —
Всім клянеться: — Цілий вік
Одного тримався броду,
Був надійний чоловік.
І червоним звавсь у нас,
Бувши білим водночас.
Тихше всі,
Тихше всі, —
Йде пан Юда, — буть грозі!
Буть грозі! Буть грозі!

Давній наглядач моралі
І знавець усіх новин,
У словесному запалі
Ліберал завзятий він.
Та як мова йде, бува,
Про людські у нас права, —
Тихше всі,
Тихше всі, —
Йде пан Юда, — будь грозі!
Буть грозі! Буть грозі!

Без належної любові
Юда носить неспроста
На собі вбрання військове
І чіпляє ще хреста.
Та хоч ми у дні боїв
Любимо своїх бійців, —
Тихше всі,
Тихше всі, —
Йде пан Юда, — буть грозі!
Буть грозі! Буть грозі!

Пельку він свою зміїну
Розкриває без кінця,
Захищає батьківщину, —
Просто міниться з лиця.
Та як згадуєм під спів
Ми нахабних брехунців, —
Тихше всі,
Тихше всі, —
Йде пан Юда, — буть грозі!
Буть грозі! Буть грозі!

На весь голос каже Юда:
«Любі друзі, з давнини
Шпигуни у нас є всюди,
Наганяють жах вони».
Та як ми їдким слівцем
Шпигунів отих клянем, —
Тихше всі,
Тихше всі, —
Йде пан Юда, — буть грозі!
Буть грозі! Буть грозі!

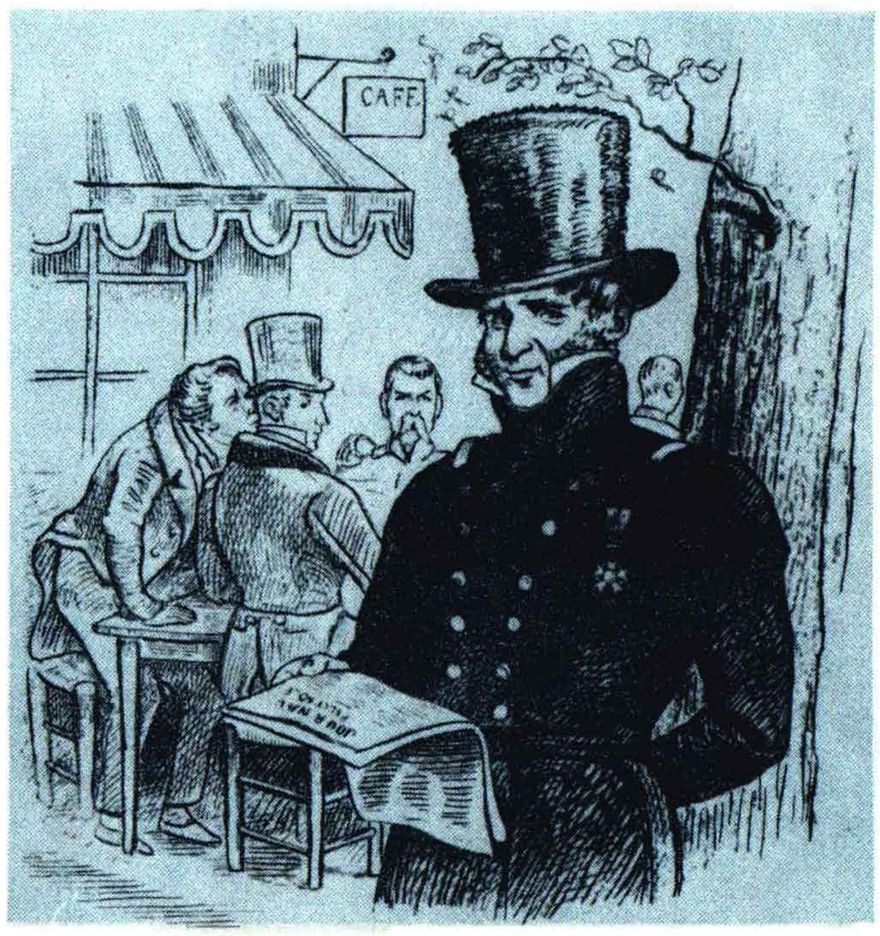

ПОТОП

Немов якийсь пророк величний давній,
Насмілююсь майбутнє проректи:
Заллє потоп увесь наш світ безславний,
Щоб деспотизм тиранів геть змести!
Вже океан весь обрій заливає,
Ревуть вали в страшній своїй красі.
«Ти, певне, мариш!» — хтось мені гукає.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Чим деспоти перед народом винні?
Жахливі іноді закони їх.
Та часто ми тягар несли на спині,
Бо забували силу прав своїх!
Вже валять хвилі злих тиранів грати, —
Їх судний день надходить у грозі!
Царі ковчег не встигли збудувати.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Хто хвилі зупиня? Злий деспот чорний,
Що в африканській править глушині.
Він каже їм: «Потоки хвиль незборні,
Доходи вдвічі збільшіть ви мені!»
Він має зисків від рабів доволі,
Поки ще він царем буть у сназі,
Він продає підданців у неволю.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Ось азіатський деспот теж гукає:
«Жінки і євнухи, сюди ви йдіть!
Поставить можна греблю з вас безкраю,
І нею хвилі можна зупинить!»
І курячи кальян в своїм сералі,
Не вірячи ані одній сльозі,
Тне він людей і садить їх на палі.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Рокочуть хвилі, заливають гори.
Тирани стогнуть, злякано вони
Благають бога: «Поможи, суворий!»
«Ідіть на дно!» — лунає з далини.
Росте потоп... Хто стримає ці хвилі?
Вони гудуть в скривавленій росі,
До ніг тиранів мчать у повній силі.
Ну й диваки! Вони потонуть всі.

Мов океан — народ, який поволі
Звільняється від рабства й кайданів,
Який іде до світла і до волі
І геть змете одвічних ворогів!
Так доля прирекла непереборна,
Що рушить хвилі... Кара на часі!
І сонце заспокоїть води чорні.
А деспоти?!. Вони потонуть всі!

Переклад з французької Миколи ТЕРЕЩЕНКА. Малюнки французького художника ГРАНДВІЛЛЯ.

Пошта Перця

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Вибач, що турбуємо тебе такою дрібницею, як крем для взуття. Але ми робимо це не з власної примхи, а з примусу. А примусила нас — голова Славутської райспоживспілки Олександра Олександрівна Тернова.

Чи повіриш, Перче, — коробочка крему для взуття стала в кооперативних крамницях Славутського району чимсь недосяжним, справжньою проблемою. Пташине молоко якесь, а не крем. Це ж скандал! Щоб у районі та не було чим почистити чобіт! Бувши на місці т. Тернової, ми б згоріли від сорому перед споживачами за таку організацію торгівлі, а Терновій хоч би що. Нема, каже, крему. Ні на Шепетівській, ні на Хмельницькій, ні на Кам'янець-Подільській базах немає, а з інших баз завезти неможливо.

А чому це можливо для крамниць міськторгу? Чому в них є крем, а в крамницях ССТ немає? Чи не тому, що т. Тернову такі дрібниці, як якась там вакса, не обходять.

Попроси, Перче, наш міськторгвідділ розкрити Терновій таємницю — де він добуває крем для своїх магазинів. Бо нам здається, що Олександра Олександрівна може так доторгуватися до ручки.

Д. СЛАВУТЧАНИН.

Хмельницька область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Цікаві краєвиди відкриваються перед кожним, хто мандрує дорогою від м. Деражного до станції Клевань. Скільки праці і старань доклали у свій час наші шляховики, щоб прикрасити її: обабіч дороги зеленіє травичка, над зеленою травичкою височать білі скульптури...

Дуже приємно глянути на оформлення дороги. Жаль тільки, що їздити цією дорогою неприємно, бо вся вона — в ямах, рівчаках і вибоїнах. Машини тут ресори ламають, шофери і пасажири шляховиків лають, а їм навіть і не гикається. Вони і носа сюди показати не хочуть.

Попроси, Перче, працівників Деражнянського райвідділу автошосдору, щоб вони цю дорогу не обминали десятою дорогою.

Може, хоч тебе послухають.

І. ПРЯДКО.

Ровенська область.

ТЕЛЕВІЗОР перчанський

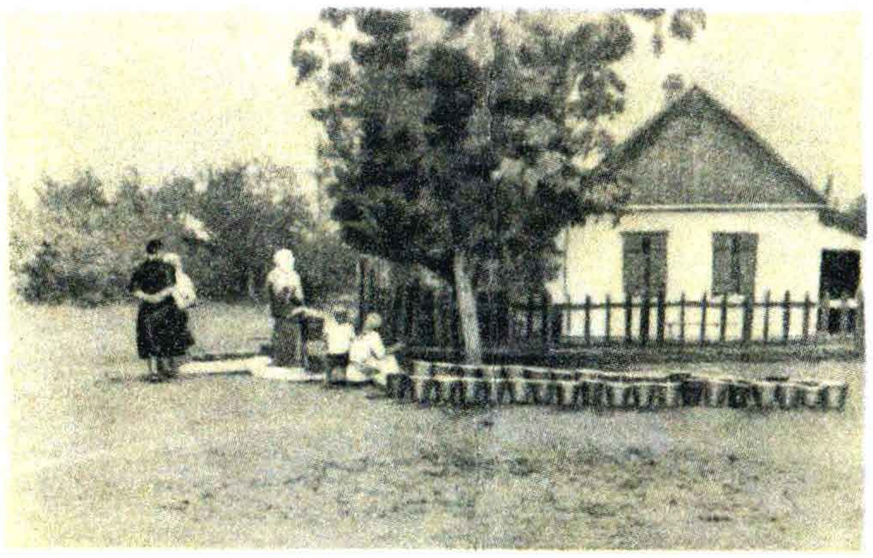

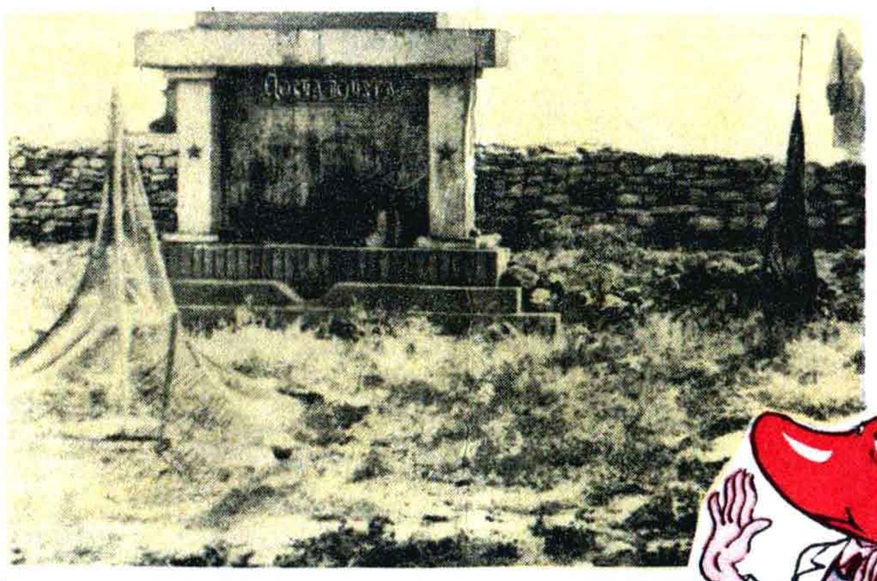

Сьогодні Перець показує своїм телеглядачам дві програми, присвячені одній темі: пошані до людей. Першу програму ми показуємо в постановці завміськкомунгоспу м. Красноармійська, Сталінської області, Олексія Павловича Пилипчука. Другу — в постановці секретаря парторганізації кримського колгоспу ім. Калініна, Приморського району, Івана Федоровича Шаповалова.

Олексій Павлович Пилипчук пропонує вашій увазі водяну пантоміму, тобто німу сцену біля водорозбірної колонки у м. Красноармійську на вул. Фрунзе. Черга з чотирьох десятків відер біля бездіяльної водорозбірної колонки без зайвих слів яскраво показує, як шанує Олексій Павлович жителів міста і як він дбає про їхні потреби.

Іван Федорович Шаповалов демонструє «Дошку пошани». Її вигляд і «художнє» оформлення теж без зайвих слів і теж яскраво показують, як у колгоспі ім. Калініна шанують передовиків колгоспного виробництва. Приймаючи в квітні 1954 року цю «Дошку пошани», подаровану артілі шефами — Камишбурунським залізорудним комбінатом, Іван Федорович урочисто обіцяв, що її прикрашатимуть портрети кращих колгоспників. Та, видно, Івану Федоровичу легше говорити, ніж діло робити.

До наступного телебачення, товариші!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У № 6 журналу було надруковано листа про відсутність у продажу стекол до ліхтаря «летуча миша».

Як повідомив заступник міністра місцевої і паливної промисловості УРСР т. Шпанько, після виступу Перця міністерство доручило головному управлінню «Укрфарфор» виготовити 370 тисяч штук стекол.

★ Про неправильну поведінку директора Мардарівської МТС т. Новикова говорилося у фейлетоні «Хоч розірвись», надрукованому в № 7 журналу.

Секретар Одеського обкому КП України т. Козирєв повідомив, що Новикову за це оголошено догану з занесенням до облікової картки й запропоновано перевезти сім'ю з Одеси до Мардарівки.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому начальникові Вінницького обласного управління сільського господарства т. Бірюкову О. М. («Перець» № 9), розповідалося про те, що для обладнання свого службового кабінету т. Бірюков незаконно придбав дорогий кабінетний гарнітур.

Як повідомив заступник міністра сільського господарства УРСР т. Позаненко, за грубе порушення фінансової дисципліни т. Бірюкову і головному бухгалтеру управління т. Буницькому оголошено сувору догану. А за рішенням виконкому Вінницької обласної Ради незаконно придбаний кабінетний гарнітур здано базі матеріально-технічного постачання «Головсільгосппостачу».

★ У тому ж номері журналу в «Перчанському телевізорі» було показано занедбану Вовчинецьку вулицю, що веде до аеропорту м. Станіслава.

Виконком Станіславської обласної Ради повідомив редакцію, що Вовчинецьку вулицю буде найближчим часом відремонтовано й шлях до аеропорту впорядковано.

Пошта Перця

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Розкажемо тобі, як проходить виробничий процес на Кобиляцькому пастеризаційному пункті.

Колгоспи і колгоспники щодня здають на пункт до 15 тонн молока. Тут молоко зливають у чани і доливають... дощовою водою. Доливають не люди, а само небо, бо ж дах будинку покритий нічим іншим, як тим же небом.

А все тому, що пункт цей — безбатченко. До травня він був підпорядкований Бригадирівському сирзаводові, Козельщанського району. Потім Міністерство промисловості м'ясних і молочних продуктів передало його Кобиляцькому молочно-консервному заводові, який ще тільки будується.

Директор заводу т. Хавалджі зразу ж написав наказа, щоб пункт «подчинить» Новосанджарському маслозаводові. А директор маслозаводу т. Шовковий приїхав, глянув на пункт, перелякався, і тільки його й бачили.

Передай, Перче, міністерству, що коли не відремонтують пункту, то матимуть з нього молока, як з того цапа.

Т. КУЗЬМЕНКО.

Полтавська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми ніяк не можемо дійти згоди: чотири роки — це довгий строк чи короткий? Ми — це жителі будинку № 13 по вул. Федорова в м. Києві.

Одні з нас кажуть, що чотири роки — це строк «ого-го який!», а інші — що «не дуже то й ого-го!». Ті, що вважають цей строк «ого-го яким!», посилаються на приклад з нашим будинком. Коли, кажуть вони, ми починали писати заяви про ремонт його, то будинок потребував лише поточного ремонту, а тепер, через чотири роки безперервної писанини, він ось-ось стане третім і останнім актом отієї драми, яку ти, Перче, намалював у своєму № 14. Наші ж оптимісти вважають, що років через два не всі ще стелі в будинку пообвалюються і що наші заяви за цей час, нарешті, таки дійдуть до кого слід, і будинок буде врятовано від остаточної руйнації.

Цікаво, а якої думки про цю дискусію виконком Кагановичської райради й Кагановичське райжитлоуправління? Чи, може, для цих вельмишановних установ чотири роки й справді «не дуже то й ого-го» який строк, щоб за цей час прочитати й вжити заходів по заявах трудящих?

О. БАРЕНБОЙМ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. **Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (315) (на украинском языке). Підписано до друку 11. VIII. 1955 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 11898. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3229. Тираж 150.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Мал. Л. КАПЛАНА

— Караул! Це несе загибель мільйонам.